

1. ความซับซ้อนยืดยาวของกระบวนการสืบสวนหรือแสวงหาพยานหลักฐานเพื่อดำเนินคดีกับผู้กระทำผิด รวมทั้ง ไม่สามารถเปิดเผยชื่อผู้กระทำผิดได้ทันท่วงที มักทำให้ตัวอาชญากรสามารถถอยนวลอยู่ได้อย่างผู้มีเกียรติ
2. เจ้าหน้าที่บ้านเมืองยัง ไม่มีความตั้งใจหรือจริงจังอย่างเพียงพอในการรวบรวมทั้งการทำงานก็ยิ่งขาดการผนึกกำลัง การประสานงาน หรือการร่วมมือร่วมใจกันอย่างแท้จริง ในหลายกรณียังมีการ โยนปัญหาที่รับผิดชอบ และที่สำคัญคือการขาดการประเมินผลการทำงานอย่างต่อเนื่อง
3. ความล้าหลังหรือไม่ชัดเจนของกฎหมายที่เปลี่ยนแปลง ไม่ทันกับเหตุการณ์ของสังคม
4. สืบเนื่องจากความยุ่งยากซับซ้อนของอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ ทำให้เจ้าหน้าที่ซึ่งมีความรู้ความชำนาญในการสืบสวนสอบสวนคดีประเภทนี้ไม่เพียงพอ นอกจากนี้ในอดีตยังขาดหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงต่ออาชญากรรมทางเศรษฐกิจ
5. ระบบการสอบสวนและการสั่งฟ้องคดีตามกฎหมายไทยมีลักษณะแยกบุคคลากรผู้มีอำนาจรับผิดชอบด้านนี้ออกจากกัน คือ ตำรวจและอัยการ เมื่อนำระบบนี้มาใช้กับคดีความผิดที่มีลักษณะซับซ้อนและต้องการผู้รับผิดชอบที่มีความรู้พิเศษ ทำให้หลาย ๆ กรณีมีการทำงานที่ไม่ประสานหรือไม่ลงรอยกัน ซึ่งความผิดพลาดที่เกิดขึ้นในขั้นตอนการสอบสวน เป็นเหตุให้ ไม่สามารถแก้ไขรูปคดีในชั้นสั่งการฟ้องคดีได้ทันท่วงที
6. การใช้หรือการตีความกฎหมายซึ่งเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ โดยผู้มีอำนาจฟ้องหรือผู้มีอำนาจชี้ขาดตัดสินคดีในหลายๆ กรณี เป็นอุปสรรคต่อการลงโทษผู้กระทำความผิด อันมีผลให้ผู้กระทำความผิดบางคนหลุดรอดอาญาแผ่นดินไปได้ ทั้งนี้ เนื่องจากผู้มีอำนาจรับผิดชอบดังกล่าวมีความจำกัดของแนวความคิดหรือปรัชญากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการใช้ หรือการตีความกฎหมายข้างต้น

สำหรับความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีศุลกากรนั้น เป็นความผิดที่เกี่ยวกับการเงินการคลังของรัฐ และเป็นลักษณะหนึ่งของอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ และรัฐไม่อาจจะทำการรวบรวมอาชญากรรมประเภทนี้ให้หมดลงได้ ก็เนื่องจากเขาได้คาดหวังว่าผลประโยชน์ที่เขาได้รับจากการกระทำความผิดมากกว่าผลประโยชน์ที่เขาจะได้รับจากการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น การที่จะทำให้อาชญากรรมทางเศรษฐกิจลดลงได้ก็ต้องมีมาตรการในการควบคุมซึ่งอาจกล่าวได้ดังนี้

1. มาตรการที่เป็นการจัดโอกาสผู้กระทำผิด สิ่งที่เราเห็นได้ชัดประการหนึ่งที่ทำให้อาชญากรรมทางเศรษฐกิจดำรงอยู่ได้ก็คือ ความไม่รู้เกี่ยวกับอาชญากรรมประเภทนี้ของประชาชนโดยทั่วไป เมื่อประชาชนส่วนใหญ่ไม่ได้ตระหนักถึงลักษณะและอันตรายของอาชญากรรมประเภทนี้ โอกาสที่ประชาชนจะถูกหลอกลวงให้หลงเชื่อโดยมีประโยชน์ เป็นสิ่งล่อล่ยอมเกิดขึ้นได้ง่าย เมื่อมีกับมาตรการดังกล่าวแล้ว ก็จะทำให้ลดอาชญากรรมประเภทนี้ลงไปได้

2. มาตรการในการบังคับใช้กฎหมายต่อผู้กระทำผิด การดำเนินการกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจนั้นเป็นการดำเนินการกับผู้มีความรู้มีความชำนาญ ตลอดจนมีบุคลิกภาพไหวพริบ ดังนั้นวิธีการที่นำมาใช้กับอาชญากรรมประเภทนี้ได้ ได้แก่

ก) การบังคับใช้กฎหมายต้องกระทำ โดยหน่วยงานที่มีความเชี่ยวชาญ เพื่อให้ทันกับเทคนิคและความทันสมัยของอาชญากรรมประเภทนี้ ซึ่งในปัจจุบันรัฐก็ได้ก่อตั้งหน่วยงานที่รับผิดชอบในการดำเนินงานกับอาชญากรรมประเภทนี้บ้างแล้ว อย่างเช่น กรมตำรวจได้ก่อตั้งหน่วยเฉพาะกิจในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทางเศรษฐกิจและการเงิน กรมอัยการก็ได้จัดตั้งกองคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร ส่วนศาลซึ่งเป็นงานสำคัญมากอีกหน่วยหนึ่งในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาก็คาดว่าจะจะมีการเคลื่อนไหวเพื่อให้สามารถดำเนินงานสอดคล้องกับหน่วยงานยุติธรรมอื่นในอนาคต นอกจากนี้ เมื่อเกิดอาชญากรรมทางเศรษฐกิจขึ้นก็ต้องมีการดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดโดยรีบด่วน เพื่อให้คดีเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว อันจะก่อให้เกิดผลกระทบในทางเศรษฐกิจน้อยที่สุด และเป็นการให้หลักประกันในสิทธิเสรีภาพแก่ผู้กระทำผิดด้วย

ข) ในเรื่อง โทษที่จะลงแก่อาชญากรทางเศรษฐกิจนั้น ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติต่างๆ ก็มีความเหมาะสมอยู่แล้ว ฉะนั้นแนวความคิดที่จะใช้วิธีการเพิ่มโทษให้สูงขึ้นเพื่อยับยั้งความผิดประเภทนี้ยังไม่มี ความจำเป็น เพราะได้เคยมีการพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าการเพิ่มโทษรุนแรงขึ้นแต่เพียงอย่างเดียวหาได้ช่วยให้ความผิดบางประเภทลดลงไม่ ฉะนั้นภายหลังจากที่ผู้กระทำผิดได้รับโทษตามที่ศาลกำหนดแล้ว ควรจะใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยประเภทห้ามประกอบอาชีพบางอย่างแก่ผู้กระทำความผิด ดังที่ได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 50 ว่า

เมื่อศาลพิพากษาให้ลงโทษผู้ใด ถ้าศาลเห็นว่าผู้นั้นกระทำความผิดโดยอาศัยโอกาสจากการประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ หรือเนื่องจากการประกอบอาชีพหรือวิชาชีพและเห็นว่าหากผู้นั้นประกอบอาชีพหรือวิชาชีพนั้นต่อไปอาจจะกระทำความผิดเช่นนั้นขึ้นอีก ศาลจะสั่งไว้ในคำพิพากษาห้ามการประกอบอาชีพหรือวิชาชีพนั้น มีกำหนดเวลาไม่เกินห้าปีนับแต่วันพ้นโทษไปแล้วก็ได้

มาตรการในการควบคุมการกระทำความผิดดังกล่าวนี้ จะเห็นได้ว่ามาตรการบังคับใช้กฎหมายเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง และโดยเฉพาะการบังคับใช้กฎหมายอาญากับการกระทำความผิดฐานหลักเลียงภาษีศุลกากรก็เพื่อเป็นการป้องกันหรือยับยั้งการกระทำความผิด ซึ่งการที่จะป้องกันหรือยับยั้งการกระทำความผิดได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงพอ ย่อมขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการบังคับใช้กฎหมายเป็นส่วนหนึ่งด้วย กล่าวคือ เมื่อมีการกระทำความผิดฐานหลักเลียงภาษีศุลกากรเกิดขึ้น ก็ต้องมีการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด

แต่อย่างไรก็ตาม ในการดำเนินคดีความผิดฐานลักลอบหลักเลียงหรือฝ่าฝืนภาษีศุลกากรนั้น มีปัญหาอยู่หลายประการดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ปัญหาในด้านบทบัญญัติ กล่าวคือ ความผิดฐานหลักเลียงภาษีศุลกากรตามที่ได้บัญญัติไว้ใน 27 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 นั้น มีปัญหาในการใช้กฎหมายซึ่งกล่าวได้ดังนี้

ก) ปัญหาเกี่ยวกับความรับผิด ความรับผิดฐานหลักเลี้ยงภาษีศุลกากรนั้นมีความลับสนในโครงสร้างของกฎหมาย กล่าวคือ องค์ประกอบของความรับผิดมิได้บัญญัติไว้ในมาตราเดียวกัน โดยกฎหมายได้บัญญัติเพิ่มเติมไว้ในมาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2482 ว่า "การกระทำที่บัญญัติไว้ในมาตรา 27 และมาตรา 99 แห่งราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 นั้น ให้ถือเป็นความผิดโดยมีพิกัดต้องคำนึงว่าผู้กระทำความผิดหรือกระทำโดยประมาทเลินเล่อหรือหาไม่" ข้อความในมาตรานี้เองแสดงชัดว่าประสงค์จะให้การพิจารณาความผิดตามมาตรา 27 และมาตรา 99 ยกเว้นจากหลักของประมวลกฎหมายอาญาเกี่ยวกับเจตนาในการกระทำความผิด ฉะนั้น แม้จะเป็นองค์ประกอบในทางปฏิเสธองค์ประกอบนี้ก็ควรจะรวมไว้ในตัวบท ซึ่งกำหนดความผิดขึ้นคือในมาตรา 27 และมาตรา 99 เอง เพื่อความชัดเจนและเพื่อจัดให้ผู้ต้องรับผิดทราบโดยง่าย ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งเมื่อกฎหมายทั้งสองมาตราเป็นกฎหมายซึ่งกำหนดความรับผิดและโทษทางอาญา

นอกจากนี้ ก็มีปัญหาในการตีความกฎหมายว่า ความรับผิดฐานหลักเลี้ยงภาษีศุลกากรนั้นต้องมี "เจตนาจะฉ้อค่าภาษี" เป็นองค์ประกอบหรือไม่ ซึ่งในประเด็นดังกล่าวศาลซึ่งเป็นองค์กรตุลาการได้ตีความเป็นมาตรฐานไว้ว่า ความรับผิดฐานหลักเลี้ยงภาษีศุลกากรต้องมี "เจตนาจะฉ้อค่าภาษี" เป็นองค์ประกอบด้วย แต่เมื่อพิจารณาถึงเหตุผลของฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติในการตราบทบัญญัติมาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2482 แล้วจะเห็นได้ว่ามีจุดมุ่งหมายเพื่อป้องกันการหลีกเลี่ยงศุลกากรให้แข็งแรงยิ่งขึ้น โดยนำหลักการเกี่ยวกับความรับผิดที่รับรองกันแล้วในเมืองต่างประเทศมาใช้บังคับ โดยถือว่าความผิดฐานหลักเลี้ยงภาษีศุลกากรเป็นความผิดที่เกิดขึ้นโดยไม่ต้องคำนึงเจตนาของผู้กระทำ เช่น Loi du 9 Floreal an VII (Allix Les Droits de Douane) ของประเทศฝรั่งเศส และ The Customs Consolidated Act, 1879 ของประเทศอังกฤษ และเมื่อพิจารณาถึงความเห็นในการตีความบทบัญญัติดังกล่าวแล้วกล่าวได้ว่า การตีความว่าความผิดฐานหลักเลี้ยงภาษีศุลกากรจะต้องประกอบด้วยเจตนาพิเศษ คือ

"เจตนาจะฉ้อค่าภาษี" ด้วยนั้น เป็นการตีความผิดตัวบท² และน่าจะทำให้บทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวเป็นหมิ่นและบังคับมิได้ทั้งหมด ซึ่งย่อมไม่ต้องตามเจตนารมณ์ของผู้ร่างกฎหมายเป็นแน่แท้³ ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงกล่าวได้ว่า ความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีศุลกากรเป็นความผิดโดยมิพักต้องคำนึงว่ามีเจตนาหรือจะฉ้อค่าภาษีหรือไม่⁴

ข) ปัญหาเกี่ยวกับโทษ ความผิดฐานลักลอบหลีกเลี่ยงหรือฝ่าฝืนภาษีศุลกากร มีบทบัญญัติโทษไว้ในมาตรา 27 แห่ง พ.ร.บ. ศุลกากร พ.ศ. 2469 ซึ่งบัญญัติโทษไว้ให้ปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของรวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินสิบปีหรือทั้งจำทั้งปรับ แต่การวินิจฉัยลงโทษของศาล ซึ่งเป็นองค์กรในกระบวนการยุติธรรม ศาลฎีกา จะลงโทษปรับสี่เท่าราคาของซึ่งรวมค่าอากรไว้ด้วยแล้ว สำหรับความผิดครั้งหนึ่งๆ โดยไม่คำนึงว่ามีผู้กระทำความผิดกี่คนก็ตาม หากมีผู้กระทำความผิดมากกว่าหนึ่งคน ศาลก็จะเอาจำนวนผู้กระทำผิดเฉลี่ยปรับผิด เท่าๆกัน ในเงินค่าปรับนั้น อีกทั้งโทษจำคุกในความผิดฐานนี้ปรากฏว่าเท่าที่ได้มีคดีขึ้นสู่ศาลฎีกายัง ไม่ปรากฏว่าศาลฎีกาลงโทษจำคุกจำเลยแม้แต่คดีเดียว

ในกรณีดังกล่าวข้างต้น หากศาลฎีกาลงโทษจำเลย โดยการปรับเรียงตัวผู้กระทำความผิด เป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งรวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว ซึ่งจะเป็นหนทางหนึ่งในการลดอาชญากรรมทางเศรษฐกิจประเภทนี้ลงได้

² อานินทร์ กรัยวิเชียร และวิชา มหาคุณ, การตีความหมาย, หน้า 7.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 9-12, 417-418.

⁴ พงศ์ชัย จินดา "ความรับผิดฐานหลีกเลี่ยงอากรศุลกากร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531), หน้า 179.

2. ปัญหาในกระบวนการดำเนินคดี ความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีศุลกากรมีลักษณะพิเศษที่สามารถเปรียบเทียบระดับคดี ในชั้นศาลกากรได้ โดยผู้กระทำผิดร้องขอให้มีการเปรียบเทียบ แต่การเปรียบเทียบระดับคดีในชั้นศาลกากรเป็นการใช้ดุลพินิจ ซึ่งกฎหมายมิได้กำหนดขอบเขตไว้ว่าอธิบดีกรมศุลกากรและคณะกรรมการมีอำนาจในการเปรียบเทียบระดับคดีได้เพียงใด อีกทั้งมิได้กำหนดแนวทางในการใช้ดุลพินิจไว้ด้วย จึงก่อให้เกิดการใช้ดุลพินิจในการเปรียบเทียบระดับคดีที่ไม่เป็นธรรมขึ้นได้

นอกจากนี้ เมื่อการลักลอบหลีกเลี่ยงหรือฝ่าฝืนภาษีศุลกากรเป็นอาชญากรรมทางเศรษฐกิจประเภทหนึ่งแล้ว ก็ย่อมส่งผลกระทบต่อสังคม โดยส่วนรวมซึ่งพอจะสรุปได้ ดังนี้คือ

ก. กระทบต่อเศรษฐกิจของชาติโดยส่วนรวม เพราะนอกจากรัฐจะสูญเสียรายได้จากภาษีศุลกากรแล้ว ยังมีผลเสียทำให้ชาวต่างชาติไม่กล้ามาลงทุน เมื่อไม่มีบรรยากาศในการลงทุนรัฐก็ขาดการพัฒนาทางด้านการผลิต ทำให้เศรษฐกิจชะงักงันลง ก่อให้เกิดความสูญเสียต่อประเทศชาติโดยส่วนรวม

ข. กระทบต่อความมั่นคงทางการเมือง หากรัฐไม่สามารถควบคุมอาชญากรรมประเภทนี้ลงได้ เศรษฐกิจก็จะคลอนแคลน เพราะผู้ประกอบการค้าโดยสุจริตต้องหยุดกิจการลง เพราะไม่อาจทนต่อการเอาเปรียบทางการค้าโดยวิธีทุจริตได้ เมื่อการค้าชะงักงัน ย่อมส่งผลให้เกิดความคลอนแคลนทางการเมือง

ค. กระทบต่อความเชื่อมั่นของนักลงทุนและการตลาด ทั้งนี้เพราะรัฐไม่อาจให้หลักประกันความเชื่อมั่นแก่นักลงทุนได้ว่า หากเขามาลงทุนในประเทศแล้ว จะไม่มีสินค้าที่หลีกเลี่ยงอากรเข้ามาตีตลาดสินค้าของเขาได้

ง. เงินได้ส่วนหนึ่งของอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ มักจะไหลออกนอกทุนเงินเข้าอาชญากรรมประเภทอื่นด้วย

จ. ภายหลังจากได้ประกอบอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ แล้ว ก็มีอาชญากรรมอื่น ๆ ตามมาด้วย เช่น อาชญากรรมเกี่ยวกับร่างกาย ชีวิต และทรัพย์สิน อาจเพียงเพราะหักหลังทางการค้าของหนีภาษี หรือการให้สินบนแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยดังกล่าว ความผิดฐานลักลอบหลีกเลี่ยงหรือฝ่าฝืนภาษีศุลกากรตามมาตรา 27 แห่ง พ.ร.บ. ศุลกากร พ.ศ. 2469 ถือเป็นอาชญากรรมทางเศรษฐกิจประเภทหนึ่ง ดังนั้น การที่จะให้ความผิดชนิดนี้ลดน้อยลง

ประการแรก จะต้องแก้ที่กระบวนการดำเนินคดีจะต้องให้เป็นไปโดยรวดเร็วเหมาะสม และการใช้ดุลพินิจทางกฎหมายควรจะต้องมีบรรทัดฐานที่แน่นอน

ประการที่สอง ในด้านบทบัญญัติของกฎหมายนั้น เห็นว่ากฎหมายศุลกากรได้ประกาศใช้มานาน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2469 และได้ปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติมอีกหลายฉบับ ทำให้กฎหมายศุลกากรขาดความเป็นเอกภาพและก่อให้เกิดความยุ่งยากในการนำไปใช้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทบัญญัติว่าด้วยความผิด ตาม ม.27 แห่ง พ.ร.บ. ศุลกากร พ.ศ. 2469 กฎหมายได้พรรณาไว้ยืดยาว ทำให้ยากแก่การเข้าใจว่าบทบัญญัติดังกล่าว ประกอบด้วยความผิดในลักษณะใดบ้างและองค์ประกอบและโทษของความผิดก็ได้บัญญัติไว้แยกต่างหากในมาตรา 16 และ มาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2482 ฉะนั้น หากมีการปรับปรุงแก้ไข กฎหมายศุลกากร ในโอกาสต่อไป ควรที่จะแยกลักษณะความผิดในมาตรา 27 ดังกล่าวให้ชัดเจน และรวมองค์ประกอบความผิด และโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 16 และมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2482 มาไว้ในมาตราเดียวกัน โดยผู้เขียนได้ ร่างโดยคร่าวๆ ไว้ดังนี้คือ

มาตรา 27 ผู้ใด

(1) นำหรือพา

- ของที่ยังมิได้เสียภาษี หรือ
- ของต้องกำกวด หรือ

- ของต้องห้าม หรือ
- ของที่ยังมิได้ผ่านศุลกากร โดยถูกต้อง เข้ามาในราชอาณาจักรไทย หรือ
- (2) สิ่งหรือพา ของ เช่นว่านี้ ออกไปนอกราชอาณาจักร หรือ
- (3) ช่วยเหลือด้วยประการใดๆ ในการนำของ เช่นว่านี้ เข้ามาหรือส่งออกไป หรือ
- (4) ย้ายคอนโบ หรือช่วยเหลือให้ย้ายคอนโบ ซึ่งของดังกล่าวนั้น จากเรือกำปั่น ทำเทียบเรือ โรงเก็บสินค้า คลังสินค้า ที่มั่นคง หรือโรงเก็บของ โดยไม่ได้รับอนุญาต หรือ
- (5) ให้ที่อาศัยเก็บ หรือเก็บ หรือซ่อน ของ เช่นว่านี้ หรือยอม หรือจัดให้ผู้อื่น ทำการ เช่นว่านั้น หรือ

(6) เกี่ยวข้องด้วยประการใดๆ ในการขนหรือย้ายคอน หรือกระทำอย่างใด แก่ของ เช่นว่านั้น หรือ

(7) เกี่ยวข้องด้วยประการใดๆ ในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการ เสียภาษีศุลกากร หรือในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงบทกฎหมายหรือข้อจำกัดใดๆ อันเกี่ยวกับการนำของเข้า ส่งของออก ขนของขึ้น เก็บของในคลังสินค้า และการส่งมอบ ของ โดยเจตนาที่จะฉ้อค่าภาษีที่จะต้องเสียสำหรับของนั้นๆ หรือ หลีกเลี่ยงข้อห้ามหรือข้อ กีดกันอันเกี่ยวแก่ของนั้น สำหรับความผิดฐานหนึ่งๆ ของผู้กระทำความผิดคนหนึ่งๆ ให้รับเป็น เงินสินทำราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วย หรือจำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

ความผิดตามมาตรานี้ ให้ถือว่าเป็นความผิดโดยมิพักต้องคำนึงว่าผู้กระทำความ ผิดเจตนา หรือกระทำโดยประมาทเลินเล่อหรือไม่

ของใดๆ อันเนื่องมาจากความผิดตามมาตรานี้ ให้รับเสียให้สิ้น โดยมิพักต้องคำนึง ว่าบุคคลใดจะต้องรับโทษ หรือหรือไม่

ประการที่สาม เมื่อศาลได้ลงโทษผู้กระทำความผิดตามกฎหมายศุลกากรแล้ว ควรที่จะ พิจารณาใช้มาตรการวิธีการเพื่อความปลอดภัย ตามประมวลกฎหมายอาญา อีกโสดหนึ่งด้วย

ประการที่สี่ ควรจัดตั้งศาลพิเศษที่รับผิดชอบโดยตรงในการพิจารณาคดี อาชญากรรม ทางเศรษฐกิจ เพื่อให้สอดคล้องกับหน่วยงานของตำรวจ และอัยการซึ่งได้ตั้งหน่วยงานขึ้นรับผิดชอบ โดยตรงแล้ว

ประการที่ห้า เสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในหมู่ประชาชน ต่ออาชญากรรมทางเศรษฐกิจ ตลอดจนสร้าง ความสำนึกต่อความร้ายแรงของอาชญากรรมประเภทนี้ โดยตรง เน้นความสำคัญที่ประชาชน เพื่อสร้างกระแสกดดันให้มีการบังคับใช้กฎหมายต่อผู้กระทำผิด อย่างจริงจัง เพื่อให้สังคมมีเอกกลองโทษผู้กระทำความผิดชนิดนี้ด้วย

ประการที่หก จัดให้มีการสัมมนาระหว่างผู้อยู่ในองค์กรของกระบวนการยุติธรรม เพื่อให้เกิดทัศนคติที่กว้างไกล อันมีผลต่อการใช้การตีความกฎหมาย ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ และเจตนารมณ์ที่แท้จริงของกฎหมาย ซึ่งถือได้ว่าเป็นเงื่อนไขที่สำคัญที่สุดที่จะให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ประการที่เจ็ด พัฒนาศักยภาพในกระบวนการยุติธรรม ให้มีความรู้ความเข้าใจ ต่ออาชญากรรมทางเศรษฐกิจ ในความผิดฐานลักลอบหลักเลียงหรือฝ่าฝืนกฎหมายศุลกากร ขณะเดียวกัน ควรสร้างเสริมประสบการณ์ความชำนาญและจริยธรรมให้แก่บุคลากรให้มากที่สุด

ส่วนการกำหนดโทษผู้กระทำความผิดการลักลอบหลักเลียงหรือฝ่าฝืนกฎหมายศุลกากร องค์กรในกระบวนการยุติธรรมจะต้องพิจารณาให้ลึกซึ้งว่า การกระทำดังกล่าวมิใช่เป็นการกระทำความผิดอาญาตามพระราชบัญญัตินั้นๆ แต่เพียงอย่างเดียว แต่การกระทำดังกล่าวถือเป็นอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ ที่มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจและความมั่นคงของชาติโดยส่วนรวม